

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **ENERGETIKA TŘINEC, a. s.**
sídlem Průmyslová 1024, 739 61 Třinec – Staré Město
zastoupený daňovým poradcem BDO Tax s. r. o.
sídlem Muchova 240/6, 160 00 Praha 6 - Dejvice

proti
žalovanému **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2017, č. j. 30146/17/5100-41453-712009

takto:

- I. Řízení se **zastavuje**.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 17 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám daňového poradce BDO Tax s. r. o., sídlem Muchova 240/6, 160 00 Praha 6 - Dejvice.
- III. Žalobci **bude** po právní moci tohoto usnesení **vrácena** z účtu České republiky – Krajského soudu v Ostravě část soudního poplatku ve výši 2 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 31. 8. 2017 domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného.
2. Žalovaný v průběhu řízení sdělil soudu podáním ze dne 31. 1. 2019, že uspokojil žalobce změnou rozhodnutí v rámci přezkumného řízení a navrhl, aby soud řízení ve smyslu § 62 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), zastavil.
3. Soud následně vyzval dle § 62 odst. 3 s. ř. s. žalobce ke sdělení, zda je postupem žalovaného uspokojen.
4. Žalobce k výzvě soudu uvedl, že došlo pouze k částečnému uspokojení žalobce, neboť nesouhlasí s délkou období, za nějž žalovaný změnovým rozhodnutím úrok z neoprávněného jednání správce daně přiznává. Má za to, že žalovaný nesprávně

Shodu s prvopisem potvrzuje

interpretoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Afs 27/2017-45. Žalobce je toho názoru, že Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku vyložil, že za rozhodnutí, které změnil rozhodnutí vydané správcem daně podle § 140 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), lze považovat dodatečný platební výměr. Má tedy za to, že vratitelný přeplatek na dani darovací vznikl již prvotním nezákonným stanovením darovací daně platebními výměry prvostupňového správce daně ze dne 15. 6. 2011 a 14. 5. 2012, na základě kterých byl žalobce nucen zaplatit na dani částku vyšší, než byla zákonná. Podle žalobce sice dle § 124 odst. 3 daňového řádu platí, že k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů, než navrhopatel uvedl v žalobě, správce daně v rámci přezkumného řízení směřujícího k uspokojení žalobce, nepřihlíží, nicméně všechny relevantní skutečnosti jsou žalovanému známy z daňového řízení, tedy z jeho úřední činnosti. Dovozuje, že žalovaný není vázán jakýmkoli podáními ze strany žalobce.

5. Žalovaný v replice k vyjádření žalobce sdělil, že žalobce v žalobě pro účely soudního řízení zcela jednoznačně vymezil předmět sporu, když za nezákonný označil postup žalovaného, kterým mu nebyl přiznán úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu, přičemž za rozhodnutí, která byla ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu označena za nezákonná, výslovně označil dodatečné platební výměry; dobu od které mu měl být úrok z neoprávněného jednání správce daně přiznán žalobce odvozoval od data vydání dodatečných platebních výměrů. Žalovaný v té souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 8 Afs 85/2018-40, v němž soud posuzoval obdobnou situaci a uzavřel, že pokud nebyla právní otázka doby úročení předmětem řízení před správními orgány a žalobce ji nevznesl ani v žalobě, nemohl se jí v řízení o kasační stížnosti soud zabývat a neměl se jí zabývat ani soud v řízení o žalobě. Žalovaný tedy navrhl, aby soud řízení zastavil podle § 62 odst. 4 s. ř. s., neboť lze dovodit, že žalobce byl v rozsahu žalobních bodů plně uspokojen.
6. Podle ustanovení § 62 odst. 4 věta první s. ř. s., soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhopatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhopatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.
7. Krajský soud po zhodnocení všech skutečností dospěl k závěru, že ze všech okolností případu je zřejmé, že žalobce byl žalovaným v průběhu řízení změnovým rozhodnutím vydaným podle § 124 odst. 1 daňového řádu plně uspokojen. Uspokojení žalobce je přitom nutné bez dalšího posuzovat s ohledem na žalobcem vymezený předmět řízení, resp. přezkumu, ohraničený uplatněnými žalobními body. Krajský soud přisvědčuje žalovanému, že žalobce v žalobě za rozhodnutí, která byla ve smyslu § 254 odst. 1 daňového řádu označena za nezákonná, výslovně označil dodatečné platební výměry. V žalobě přitom absentuje jakákoli úvaha o tom, že by vratitelný přeplatek na dani darovací vznikl již prvotním nezákonným stanovením darovací daně platebními výměry prvostupňového správce daně ze dne 15. 6. 2011 a 14. 5. 2012. Jestliže tedy žalovaný postupem podle § 124 odst. 1 daňového řádu změnil žalobou napadené rozhodnutí tak, že přiznal žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně v souladu s uplatněnými žalobními body, zcela vyčerpal žalobcem vymezený předmět sporu. Žalovaný přitom přilehavě poukázal na rozsudek ze dne 26. 9. 2018, č. j. 8 Afs 85/2018-40, jehož závěry dopadají i na projednávanou věc.

Shodu s prvopisem potvrzuje

8. Nelze souhlasit s argumentací žalobce, že žalovaný měl při postupu podle § 124 odst. 1 daňového řádu vycházet ze skutečností známých mu z jeho úřední činnosti, neboť takový postup by byl v přímém rozporu s citovaným ustanovením. Postup podle uvedeného ustanovení je totiž veden výhradně k uspokojení žalobce, který se svého nároku domáhá prostřednictvím žaloby ve správním soudnictví v řízení podle soudního řádu správního; v předmětném soudním řízení pak žalobce vymezuje rozsah přezkumu žalobními body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalovaný tudíž v souladu s principem vyjádřeným v § 124 odst. 3 daňového řádu nemůže rozsah skutečností vymezených v žalobě překročit.
9. S ohledem na uvedené tedy krajský soud řízení podle § 62 odst. 4 zastavil.
10. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s., neboť řízení bylo zastaveno pro uspokojení žalobce a žalobce má tudíž proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:
- a) zaplacený soudní poplatek v rozsahu, který není možné žalobci vrátit dle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích 1 000 Kč
 - b) náklady právního zastoupení daňovým poradcem
 - ▮) odměna daňového poradce za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby: § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb.
 - 1) příprava a převzetí věci
 - 2) seps žaloby
 - 3) replika k vyjádření žalovaného
 - 4) vyjádření k výzvě soudu 12 400 Kč
 - ▮) paušální náhrada hotových výdajů daňového poradce ve výši 300 Kč / úkon při úkonech právní pomoci § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. 1 200 Kč

Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního poplatku) 17 456 Kč.

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o. s. ř.“) k rukám daňového poradce, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci usnesení.

11. Výrokem III. bylo rozhodnuto o vrácení části zaplaceného soudního poplatku sníženého o 1 000 Kč, tedy ve výši 2 000 Kč v souladu s ust. § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje

Proti tomuto usnesení **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 5. března 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje